

עב:

עין משפט
נר מצוה

א' א מיי' פט"ז מהל' מאכלות
אסורות הלכה ח:
ב' ב מיי' שם הלכה ג טור
ש"ע י"ד סי' קי סעיף א:
ב' ג שו"ע שם צהג"ה:

שינויי נוסחאות

[illegible]

נוסחאות רש"י כת"י

דלקו. שנאמר (דברים כב) פן
תתקדש תוקד אש: מוט ידלקו.
דרכין דחשיבי לא בטלי: יעלו באחד
ממאסים. שזה דין עליה לערלה
לכלאי הכרס כל שכל באיסורו
שכל בהעלאתו: אם שדרו לימנות

ספק ספיקא ^א דמומר ומיהו איכא חדא צרייתא צריס מסכת צילה ^א וקומני התם נתעברה צאלף כולן אסורות ואין לחוש צהא ללא ^א יהוההיה נמי מוקי רב פפא צצילה כצרי יהודה אליצא דצרי יהושע ^א אומר צציו תם דהא דקמני נתעברה צאלף כולן אסורות לא קל ^א ידלקו נתעברו באחר ^א כולן ידלקו דברי רבי ^א יעלו באחד ומאתים ^א כל ^א שדרכו למ ^א אומרים אינו מקדש ^א בלבד רבי עקיבא ^א אגויי פרך ורימוני ^א וחילפי תרדין וקילחי ^א עקיבא מוסף ^א אף ^א הראוי לערלה ערלה ^א בלא הכרם ואיתמר ^א זאת שדרכו למנות ^א שדרכו למנות שנינו ^א דרבי יוחנן מאי איכא ^א האי תנא דליט

לקמן (דף ע"ד). דבסתמא דקתני כוס של עבודה כוכבים שנפל לאורח ממלא כוסות כולן אסורות פירש אחד מהן לריצוא ומריצוא לריצוא

ומתוירין דלמחי נקט מריבוי לריבוי הו' צפית חד מה' לריבוי
דמחן דאסר אסר אפילו בזמנא ספקות וכן צריך לומר צל כח
הרימונא שאמר לא גדול ולא קטן אלא בינוי ולמה הוצרכו
לומר לשער בה' את ההללם רבי עקיבא אמר כל ולכן הוצרכו
ללא הוצרכו רימוני דין וחזירי גבא אלא שיהו מתעשרין ודאי בכל
החזר ומאותה משנה יש לדקדק דסתם רימונים אפילו כל שדרכו
שדרכו ליננות שנינו ולרבי יהודה כל הרימונים חשובים כל שדרכו
לרימוני דין לענין קידוש אלמא כל הרימונים מקדשים ושון לרימוני
כמו רבי מאיר ורבי עיון בירושלמי בפסוק בתרא דערלה [דף ע"א] ומדבר
דואחרות פאחרות לא מצי לאמרי ראי' דספק ספקיא אסור דלינא
צ"ב [דף ע"א] בעמים כיון דקאי אכל האחרות דאחרות דלינא
ושנין תרי רובא גזי יוסחין בצוק פ"ק דכמוצות (דף ע"א) דלמחר
קטנה ואין הולכין ואחר רוב עיר גרייטא ואפילו גדולה ^ו לאנטי
בבב' ידעון. ואם תאמר מאי שנא הכא דקמני ילקחו כשנתעבר

חציוֹנִיֹּר לְיִצְחָק יוֹדֵן הִנָּחָה לִים הַמֶּלֶךְ כְּמוֹ בָּקָר כֵּן הִנָּחָה
רַבִּינוֹ שְׂמוּאֵל פִּירֶשׁ שֶׁ דָּהוּא הָדִין בְּכָל הָאִסְכּוּרִין אָמַר רַבִּי אֲלִיעֶזֶר
כּוֹכְבִּים לִפִּי שְׁחֻפְסַת דִּמְיָה וּכְשִׁמוּלֵךְ הִנָּחָה לִים הַמֶּלֶךְ נִגְרָה כִּאֲפִי
גִבְיָהּ הֵא דִּתְנִיָּא בִּפְרָק הַגּוֹזֵל עֵשִׂים (ב"ק פא.) גִּזָּה שֶׁלְּעֵזֶר בְּרִפְיֵי
הַמֶּלֶךְ אֲבָל עֲבָרָה וְכֻלָּא וְשַׁעַר נוֹר וּפְטוּר חֲמוּר וְכָל שֶׁאֵר
וְלִפִּי טַעַם זֶה טַעַמַת וּכְסוּת לִקְמָן דִּמְיָרִי עֲבֻדוֹת כּוֹכְבִּים כֹּסִי
בְּעֵצֵי עֲבֻדוֹת כּוֹכְבִּים וְאִפֵּי כּוֹ אֵת הַפֶּת וְנָטַל מִמֶּנָּה כִּרְכֵּר וְאֵרָב
הָאִסְכּוּר עֲצִין וְהָהוּא גִּזְרָה לְאִתְעַרְב לִיה חִצְתָּא דְחִמְרָא (ע"ס ש) כִּיּוֹן ^ד ⁷
אֲחֵלָּא אִו לִמְכּוֹר אִו לִיתָן לְפֻעֲלִין אֲבָל שִׁינָה הוּא עֲצָמוֹ לֹא לְאִסְכּוּרָה
הִיא דְּמִסְכַּת עֲרֵלָה יִמְכּוֹר כִּוְּלָן לְעוֹבֵד כּוֹכְבִּים חוּץ מִדְּמִי אִסְכּוּר הִנָּחָה
(ע"ד) גִּבְיָין נֶסֶךְ וּבִירְשָׁלַיִם (עֲרֵלָה פ"ג ה"א) פִּרְךָ לָהּ וּמִשְׁנֵי דְחִיטְיִין כְּבוֹלָה
בִּצִּיּוֹן נֶסֶךְ לִיחִישׁ וְכֵן בִּפְתַּ וּבְגַד דְּכָל הָאֲלָמִים (ע"ס מ"ט) דֹּאע"ג
יִקְנֶה מִמֶּנּוּ יִשְׂרָאֵל יִתֵּן לְפֻעֲלֵיהּ וְחִצְתָּא דִּהָהוּא גִּזְרָה אֵל הִיא
שֶׁשָּׁבוּ וְחִצְתָּו מִחֻמוֹת נָמִי אִיכָל לִמְחַשׁ שִׁימְרָם הַעוֹבֵד כּוֹכְבִּים לֹא
שֶׁנִּפְרָסִין כְּדֹאמֵר בְּפִסְקָא (רַבִּנִּי פ"א) בְּפִרְשָׁא דִּיהוּדָה יִשְׂרָאֵל לֹא
שֵׁשׁ כּוֹ שְׁלֹשָׁה מִיּוֹן

אין בברור שר בעל הדין. חזן ש נחמוס נח שסס קטנות וסס
 בטלה שגני נחס הפניס דסמדיא 10 טפי ורואי להמכבד בחתימי
 של בעל הדין דהא קמני נחערבו באחרים כולן אסורין בנהגה ו
 דהא קמני תעלה בחדא ומאחיס ואי לאו היא דמסכת ערלה ל
 מתינתין דמקסת ע"ז אפילו בל נחמוס וכדריז מאיר דלמר לא
 ערלה מוכחא דקסת פת אפילו לרזי מריר עולה בחדא ומאחיס 11 ד
 נמי מראוי לתרומה דתרומה בחדותמה נמי כיון דחשיבי לא בטלי
 למיתמי האי לישנא ונראה שיש עדיין לתרץ משום דקמני ידלוקו ו
 דהאי תנא תרתי אית ליה דבר שבמנין ואיסורי הנאה כד

דעם. לשון פון תקדש: וזכמים אומרים אינו מקדש. אלא בטל. חוץ משה דברים שאין בטעין אלא מקדשין
דין. חשבונין: הראוי מאלו לעולם. ארסרין את מערובתן אם ערלה הן: הראוי לנלוף הכרם. ולא לערלה
לכן: מנה דיערדא דקיעוס. ר' יהודה אליבא דר' יהושע דאמר כל דבר שיש לו מניין כלל ואפילו אין דברו
מיוחד במנין לזכר:

[illegible]

מת הרוב, מכל מקום דינו שהזהירה תורה שלא לחלוק על דעת הגדול והחשוב שלא בחבטת ברב, טעל ברוב דבר חשוב, ונ"ל שהוא ראייה מפורשת מן התורה אצ"פ שהיא מחודשת, וכמורמיה לא ק' מוא, א"כ ש"מ דרש"ל דבר חשוב אסור מ"ה, ואולי לטעמיה בספק מעילה, ומשי"ה לא לב' ש' שצאתי כמו כן להרוב פ"ה שנתקשה בו, ולכן דחה מ"ש התוס' כאן ב' דים, (ולאדי' נחא ו' כותובה)

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

חלד ברִייתא ברִישׁ מסכת ביצה (דף 17 א) לאסרה ספק ספיקא דקתני וספיקא אסור ומוקי לה בספק טריפה אסורות ואין לחוש זהא דלא מייתי לקמן כיון דברִייתא היא דמאי אולמא מצרייתא דרבי יהודה כרבי יהודה אליבא דרבי יהושע ועדיפא ליה לנאמרי ברִייתא דמפורש זה רבי יהודה צהדיא ועוד נרצה צאלק בולן אסורות לא קאי אספיקא אלא אודאה מדע דלפילו רבי יהודה לאסר לקמן ספק

ידלקו נתעברו באחרים ^א (ואחרים באחרים) כולן ידלקו דברי רבי מאיר וחכמים אומרים ^א יעלו באחד ומאתים שהיה רבי מאיר אומר כל ^ב שדרכו למנות מקדש וחכמים אומרים אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד רבי עקיבא אומר ^ב שבעה ואלו הן אגוזי פרך ורימוני באדן וחביות סתומות וחילפי תרדין וקילחי כרוב ^ב ודלעת וזית ^ג ר' עקיבא מוסיף ^ג אף בכרות של בעל הבית הראוי לערלה ערלה הראוי לכלאי הכרם כלאי הכרם ואיתמר עלה ^ד רבי יוחנן אמר זאת שדרכו למנות שנינו רשב"ל אומר כל שדרכו למנות שנינו הניחא לריש לקיש אלא לרבי יוחנן מאי איכא למימר אמר רב פפא האי תנא תנא דליטרא קציעות הוא דאמר

בְּחִילָן מִן חֵילָן וּרְאִי לַעֲרֵלָה מִקֹּדֶשׁ אֶת עֵירוּבָּהּ בְּחִסּוּר עֲרֵלָה:

[illegible]

שם הכה דקמי ילקו כשנתעבדו וכן כלל האיסורין השנויים שם במסכת ורלה (פ"א) ולא פליג רבי לים המלה כמו בפ"ב כל הללמים (ע"א מט): לענין עבודת כוכבים וכוותיה הילכתא דרפסקין = מיהו וכל האיסורין אמר רבי אליעזר יולין הנאה לים המלה וגרלה דרבי אליעזר פליג דווקא גבי עבודת ויין הנאה לים המלה גרלה כאלו מוליק האיסור ומחא עממא הוה אמרין נמי הכי לענין שביעית (ב"ק פא) בגד שכלבו בקליפ שביעית ילקא אם היה מתעבד בארסייה לא אמרין יולין הנאה לים מיהו ופטר חמור דלא שאר איסורים דלא תפסי דמיהס אמרין לרבי אליעזר ילקא אפילו נמערב קמון דמייירי בעבודת כוכבים סגי בהולכת הנאה לים המלה עוד יש לפרש דדוקא בתנור שהסיקו הפת ונטל ממנה כרכר וארג זה את הבגד אמר' יולין הנאה לים המלה כשנתעבד לפי שאין ממשות ליה חציאת דחמרא (ע"א טס כ"ו) דאי אפשר להנות = בהולכת הנאה אלף היתר הנאה שאינה בגוף = של עצמו ול שיהנה הוא עצמו לא דלאיסורא = בשמיה שרי על ידי ז' וזו = ואם תאמר מחא עממא לא אמר' בכל יעד כוכבים חוץ מדמי איסור הנאה שזו כדקאמר רבן שמעון בן גמליאל בפרק בתרא דמסכת ע"ר (דף ה"א) פריך לה ומשני דחיישינן בכולהו אם ימכור לעובד כוכבים שמה יחזור העובד כוכבים וימכור לישראל אבל דכל הללמים (ע"א מט): דלע"ג דפת של עובד כוכבים אסור באכילה בהנאה מיהא שרי וחיישינן שמה וכוותיה דהוא גרלה אם היה רוצה למכור כל יינו יחד יהיה רצונו מלי למכור חוץ מדמי איסורא ומתחש שמכרם העובד כוכבים לישראל דמייירי בשמא ית או ציין תפוסים: = א"ל אבוי פרה. על = וי"א פירשם דיהודה וישראל רבים אחר פרשת כי תשא על אל גינת אגוז דדרשינן שנמשלו לישראל לאחז ישיש בו שלשה מינין של פרח שנפרך מעממו:

ש'ל נחמוס נח שהם קטנות והם למשמע בסוף הערך (יבמות דף ק"א:) לחתוכה ש'ל נחם הפנים בש'ל חורין נח
 וידא כ"ו טפי וראוי להכבד בחתיכה ואפה זו את הפת בש' כל האלמים (ע"ו מט:): צריך לאוקומא בכברות
 באחרים כולן אסורין בהנאה ואפה זו את הפת דתנן במסכת ערלה (פ"ג מ"ה) לא בשל צעל הבית
 וא' לאו הויא דמסכת ערלה לא היינו צריכין לחלק בין לחם הפנים ללחם נחם והוה מני' לאוקומי
 נחמוס וכדרי' מאיר דאמר לא שדרכו לימנות מקדש או לא שדרכו לישא לאכל אכל מתניתין דמסכת
 נחמוס עולה בזהל ומאמס: **ה'ראוי** ע"דא ערלה. ביטולא פ"ג ה"א [ערלה פ"ג ה"א] מדקדק אמתאי לא טנא
 ומה מני' כיון דחשיבי לא בטלי ואין עולין בזהל ומאמס ומשוי' משום דכולם כראויים בתרומה ולא טנא
 דיין למרץ משום דקמני ידלקו ועולין בזהל ומאמס ואין דיין זה נוהג בתרומה ועוד הוה מני' לשנוי
 ה' דבר שבמניין ואיסורי הנאה כדאמרין במסכת ע"ו (דף ע"ד.) אמתניתין דהסם פרק בתרא:

עגל. חת משה דברים שאין בטען אלא מהקדש
בזמן שיש עגלה כן: הרינו נלמדו בידים. וזה לעילה
ש' דאלמ כל דבר יש לו זמן כלל ואפילו אין דבר

לימנות לעולם. ומי' כל שרדכו לימנות סבר כל מדאורייתא נאסר דבר חשוב ומשרה מחמירין בה זה וזה וקובעין להו' דברבון אל כטיל. ואם תשאל אמרנו גרעילי לומר שהוא מן התורה. אשכח שפיר שרדכו וזה שמקטעו שרדכו כל מקום ביטול תרוב, דמיין מן הכתוב אחרי רבים לימנות, משום שלמדו מן תרוב. ומרישה דקרא דלא תענה על ריב לנשות אחרי רבים דרדשיין מניה בפ' אחד דיני ממונות (סנה' מ' וזר קר' ב' דלא תענה על ריב. ופשטתי דקרא על כרחי כדמיין, ודינעני לך דלא אוילין לך הריב בתרובתה אחרי יחילוקי קוליו, הורוה לנו שאפי' שכל מקום דעיי היחיד טעלה, תננה אחרי שרדכו מקבלת הביטול. ואף אם יאמר אומר שלא' נראה משפעתות התננה שזה לכחלה, א' אוילוק על דעת הגדול והחשוב וזה הבטול סבר, ואם שרדכו על היינו פלוגתיין דאבי רובא דאמורא דלא מרי דאמור חלילה אל תעביד כי פני מניי מן התורה אפי' מן המורשה, וכבודמה דא קרמי ארם בן, אולי מקובעין הנהי' לי קובע. ולפי' היינו מן שאפילניו ער ורובן כפי' מלה מקדשו, וואל לעשימה בספק מרישה אל כטיל פורטה ש' דקדש. ודורוך חב' אמייה. והשאת אחי שפיר ללא קשה על תוס' דירוהו אדירה, דא היה דהה ש' הוטק כאן בב' ידים, ולדידי נחלא אפי' מן ארעא שרדכו אסורו מדריה, דלא מהא אליבא דרע' מיתירא' כותיה (שפלי עינ' ח"א פ' קט. ע"פ:)

(א) ירוש' כלאים פ"ב ה"ח,
 (ב) ע"ג נד. ירוש' ערלה פ"ג
 ה"ב, (ג) [צלה ג:] ע"י ירוש'
 תירומת פ"ד ה"ח, ערלה פ"ג
 ה"ד, (ד) קידושין נו: (ה) קרח
 קמא [ע"י ת"נ נדה מז. ירוש' אתי
 וברש"י שם] (ו) ח"ה [יציאת,
 ע"י עירובין דא: שמחות
 פ"ב ה"א, (ז) [ע"י ציננות פס:
 מ"ד ד"ה כולן ילקחן] ובר"ש
 ערלה פ"ג מ"ז ד"ה כולן,
 (ח) [ע"י טעם כמ"י נעומת פס:
 ד"ה ככרות].

מוסף רש"י

[illegible]

ליקוטים

[illegible]

דבר התוסקים הסכימו: כן, מ"מ.
ורוב השו"ב (ב"ק מדנן, כ"מ)
תנא. רבי מאיר ור"ע כדכתיב
ינינו או תאכלו ללמנות. דבלי
ימסתינה לחמורו באת דרש
ה"ה. והיוני נ"מ צמיח דרש
הקלה פשוט להראות פנים לדבר
לדבר חשבו שאינו בטל מחמת
ה"ה. בדיון נפשות מחתילין
אגון בדיון נפשות מחתילין
חשיבות הפעמים לדעת הגדול
כדיעברם אם יאמר הגדול דעתו
לא. כפי מ"מ קמח למדנו ב"ק
מוסיף אף ככרות כל כה"כ,
שמי' לרו איכא כהוב. ורף
פיר מתני' בתי, ואנן לא קיייל